

Sygn. akt III KZ 98/16

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku **R. K.**
ukaranego za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2017 r.
zażalenia ukaranego
na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w
[...]
z dnia 6 października 2016 r., sygn. II AKo .../16
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Ukarany R. K. w osobiście sporządzonym piśmie zawarł m. in. wniosek o wznowienie postępowania w sprawie o wykroczenie, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt VIII Ka .../15. Na wniosek ukaranego na podstawie art. 22 k.p.w. wyznaczono mu obrońcę z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub opinii prawnej o braku podstaw do wznowienia. Obrońca złożył pismo, w którym poinformował Sąd Apelacyjny , iż nie dopatrzył się żadnych podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. O stanowisku obrońcy powiadomiono R. K., wzywając go do usunięcia w terminie 7 dni braku formalnego osobiście sporządzonego wniosku o wznowienie postępowania, przez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Wezwany w określonym terminie wspomnianego braku nie uzupełnił, wobec czego zarządzeniem z dnia 6 października 2016 r., sygn. II AKo .../16, Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

na podstawie art. 113 § 1 k.p.w. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez R. K. jako nieodpowiadającego wymogom art. 545 § 2 k.p.k. Po otrzymaniu zarządzenia zainteresowany złożył niejednoznaczne w treści pismo datowane 24 października 2016 r., co skłoniło Przewodniczącą II Wydziału Karnego do wezwania go, by sprecyzował, czy pismo to należy traktować jako zażalenie na zarządzenie odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. W odpowiedzi ukarany nadesłał pismo, w którym odniósł się do wielu postępowań sądowych prowadzonych z jego udziałem, zaś wymieniając wspomnianą sygnaturę II AKo .../16, stwierdził, iż nie rozumie treści wezwań sądu i wnosi o przyznanie mu bezpłatnej pomocy pełnomocnika z urzędu. Ostatecznie pismo R. K. z 24 października 2016 r. uznano za zażalenie na zarządzenie odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania i przedstawiono do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Słusznie w Sądzie Apelacyjnym odstąpiono od wyznaczenia R. K. kolejnego obrońcy z urzędu. Ukarany nie jest osobą nieporadną, wykazuje aktywność w kierowaniu do sądów i innych podmiotów licznymi pismami, przedstawia się jako osoba zaangażowana w działalność społeczną. Jego twierdzenie, że „nie rozumie” prostego w treści wezwania, czy to o usunięcie braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania, czy o zadeklarowanie, czy składa zażalenie na odmowę przyjęcia tego wniosku, wypada traktować jako celowe zachowanie zmierzające do przedłużenia toczących się procedur, niezastępujące na kosztowne dla Skarbu Państwa angażowanie kolejnego podmiotu fachowego. Trzeba jednak przyjąć, że wolą ukaranego, który, jak się wydaje, z zasady nie zgadza się z wydawanymi w jego sprawach decyzjami sądów, było zaskarżenie także zarządzenia odmawiającego przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżone zarządzenie znajduje oparcie w powołanych w jego treści przepisach prawa. Zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., do którego odsyła art. 545 § 1 k.p.k., należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania m.in. wtedy, gdy zachodzi okoliczność, o której mowa

w art. 120 § 2 k.p.k., tj. nie zostanie uzupełniony w terminie brak formalny tego pisma procesowego. Wniosek sporządzony przez ukaranego był dotknięty brakiem, bowiem art. 545 § 2 k.p.k. stanowi, że „wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez obrońcę albo pełnomocnika”. Wezwany do usunięcia braku, ukarany nie uczynił tego w określonym terminie. Ma przy tym znaczenie okoliczność, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane po zapewnieniu ukaranemu skorzystania z prawa do obrony, przez wyznaczenie mu obrońcy z urzędu i nie przeczy temu fakt, że obrońca nie znalazł podstaw do złożenia oczekiwanego przez ukaranego wniosku. Stanowisko to zainteresowany może zweryfikować, jednak przy pomocy obrońcy, którego sam ustanowi, zwłaszcza że formalnie poprawny wniosek o wznowienie postępowania na swoją korzyść może złożyć w każdym czasie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc